

אבות ובנים

שע"י בית הכנסת "שמואל הנביא" לעדת התרגום רח' שמואל הנביא 55

פרשת שמיני

העלוז לברכת והצלחת
משפחת זרגורי
כל הברכות והישועות

כל הזכויות שמורות

להודיע אכילס!

קורבן תודה - (אדם שנעשה לו נס וניצל כמו חולה שנתרפא או אסיר שיצא ממאסרו מביא קורבן תודה) נאכל באותו היום בלבד. נשאלת השאלה: מדוע לא נתנו זמן לזה שניצל בנס, לאכול מהבשר יותר זמן? שהרי כל מה שנשאר נקרא: "פיגול" ויש לשורפו!?

אכילס הנצי"ב מוולוז'ין בסיפרו "העמק דבר": התורה רצתה שהמקריב קורבן על הנס שארע לו - יאלץ לשתף אנשים רבים להשתתף בסעודה שלו כיוון שעליו לחלק את כל הבשר בסעודה אחת כדי שלא יעבור זמנו ואז יפסל הבשר וייחשב "נותר". כתוצאה מכך יתוודעו רבים לנס שהוא חווה ויתקדש שם שמים ברבים... זהו שאומר דוד המלך: "אודה ה' מאד בפי, ובתוך רבים אהללנו".

התורה מלמדת אותנו כיצד על יהודי (לא בכדי אנו נקראים: "יהודי" על שם שבט יהודה - ולאה אימנו הסבירה מדוע בחרה את השם יהודה: הפעם אודה את ה') לומר תודה להקב"ה לא בצנעה וביחידות אלא מתוך שיתוף של כמה שיותר אנשים **ופרסום שמו של הקב"ה על הנס.**

זאת ועוד בכל בוקר אנו פותחים במילים: "מודה אני לפניך..." שנכיר תחילה בטובה שעשה לנו הבורא והחזיר את נשמתנו בחזרה.

המשינו בחזרה על הלימוד!!

אסופר על הגאון הצדיק רבי אליהו לואפיאן שבסוף ימיו, כאשר היה חולה, המשיך במנהגו לקום באישון ליל כדי לעסוק בתורה עד זמן תפילת שחרית. אמרו לו תלמידיו - "מדוע הרב קם כל כך מוקדם? והרי אינך בקו הבריאות והרב אינו צעיר לימים? הרב ימשיך לישון עוד קצת!"

השיב להם הרב: "דווקא מפני כך עלי להקדים ולקום מוקדם! שהרי עוד מעט אצטרך לתת דין וחשבון בבית דין של מעלה. יביאו שולחן ערוך ונראה האם כדברייך כן הוא! ויבדקו מה כתוב בסעיף הראשון? "יתגבר כארי לעמוד בבוקר לעבודת בוראו, שיהא הוא מעורר השחר!" ומה אתם רוצים? שכבר בסעיף הראשון אכשל!?! ..."

"על משפכי פלילות בקשתי את שאהבה נפשי...". כשאדם מבקש את הקב"ה בחלום הלילה, יודע איפה הוא נימצא...

שני חברים הלכו יחדיו ביער ופתאום קפצו עליהם שודדים, צעק אחד השודדים: ממון או דמים!

ניסו להתחנן לפניהם שיוותרו להם וכשלא הועילו כל הבקשות והתחנונים ושניהם הוצרכו לרוקן את ארנקיהם, אמר אחד לשני: "משה, נזכרתי שאני חייב לך מאה רובל.

הוציא את המאה רובל ואמר "הרי הם לפניך, החוב סגור..."

משל ונמשל

אסא אחד נידון למאסר עולם בבית הסוהר. היה שם זקן אחד שריחם על האיש, הלך ומשכן את ביתו ותמורתו קיבל סך כסף עצום, את הכסף נתן ביד פקידי בית הסוהר כדי שהללו ישחררו את העציר ממאסרו. יצא האיש לחופשי, הודה למטיבו הרחום והלך לדרכו... רשע! - גער בו אחד מידידיו - "איך יתכן שאתה משוטט חופשי ושאנו, בעוד הזקן משכן את ביתו כדי לשחרר אותך?, האם אינך חושב שמחובתך לנסות ולהשיב לו את ביתו?!"

אמר המגיד מדובנא - כן הוא גם הנמשל: כאשר עלה לפני מידת הדין גודל חובם של עם ישראל חמל עליהם הקב"ה ונתן את המקדש וכלי תפארתו ביד זרים כמשכון בעד חובותיהם של ישראל.

אלא שישראל שוכחים את גלות השכינה וכבוד ה' יתברך, ואינם שמים על לב כלל להתפלל על בנין בית המקדש שיבנה במהרה בימנו... **הבה נשים דגש בתפילתנו על בניין בית המקדש!**

מידת חסד - סיימת לקרוא העבר לחבר

החומר מלוקט מספרי ראשונים ואחרונים

לרפואה שלימה
סוגי שולמית בת חרדה

לעילוי נשמת
יוסף בן רחל

לעילוי נשמת
יצחק בן מרים

לעילוי נשמת
אפרים אליהו בן מרים

לברכת והצלחת
יוסף נקי בן שרה וב"ב

חמט

אמר רב אושעיה: "ושמרתם את המצות" אל תקרי מצות אלא את המצוות... היזהר שאם באה לידך מצווה אל תחמיצנה...

ילקוט שמעוני מביא משל למה הדבר דומה: לקרבניט של ספינה שרואה אחד שנפל למים וכדי להצילו זורק לו חבל ואומר לו: בחבל הזה תלויים החיים שלך אם אתה עוזב אותו אתה מת אבל אם תאחוז בו הרי את חייד אתה מציל...

הנח ברור: הקב"ה שולח אותנו אל העולם הזה - ים סוער... ואומר לנו תחזיקו במצוות תינצלו!!!

אם תעזבו אותם הרי שכרתם את עצמכם מן העולם...
"ואתם הדבקים בה' אלוכם
חיים כולכם היום"

רבנו בחיי אומר: להגיע לאהבת ה', רק אם מעריכים בצורה עמוקה ונלהבת את כל מה שטוב בחיים.

אלה בפרשה

"עגל בן בקר לחטאת" יהודיע שמכפר לו הקב"ה על-ידי עגל זה על מעשה העגל שעשה (רש"י) הלוא בימי המילואים כבר הקריב אהרון קרבן לכפר על חטא העגל, ואם-כן מדוע הוצרך לקרבן נוסף?

בכפרה שני עניינים: א) כפרת העוון, ב) שיהיה החוטא מרוצה וחביב לפני הקב"ה, וכמו אדם שחטא כנגד המלך, שגם לאחר שפייס את המלך והמלך מחל לו, שולח הוא דורון למלך כדי להיות מרוצה וחביב לפניו כמו קודם החטא. ולפי זה, הקרבן שהקריב אהרון בימי המילואים השיג כפרה וסליחה, ואילו הקרבן שהקריב ביום השמיני היה בגדר 'דורון' (נחת-רוח לה' יתברך).

כס אדם יש ייעוד בעולם, תפקיד מסוים ומוגדר, באמצעותו יזכה לתיקון נפשו, וזו התכלית שלשמה נברא. לצורך כך נותנים לכל אדם את הכלים המתאימים (תכונות, כשרונות, פרנסה, משפחה וכד') בדיוק כפי הנצרך לו לעבודת ה' שלו ממש ובעזרתם.

יוכל לעמוד בניסיון שלשמו הוא נשלח לעולם.

מעשה שהיה

האן בעל שאגת אריה נתקבל לעת זקנה, והוא כבן שבעים

לרב בעיר מץ. הגיע רבי אריה ליב למץ בשבוע של פרשת "ויגש",

ובבואו אל העיר גונב אליו שמועה שיש בין בעלי הבתים שאין דעתם נוחה ממנו,

והם מרננים על מינוי זה של רב 'בא בימים' שכבר הוא ברגלו האחת בעולם האמת.

ביום השבת בעמדו לדרוש בבית הכנסת את דרשתו הראשונה, פתח רבי אריה ליב ואמר: בפרשת השבוע

אנו מוצאים שבשעה שבה יעקב אבינו למצרים, שאלו פרעה: "כמה ימי שני חייד?",

ועל כך השיב לו יעקב: "ימי שני מגורי שלשים ומאת שנה מעט ורעים היו ימי שני חייד". לכאורה הדבר קשה: ראשית,

מה עניין היה לו לפרעה לדעת בן כמה הוא? שנית, מפני מה השיב לו יעקב על שאלה שלא נשאל כלל? הלא על שאלתו

של פרעה "כמה ימי שני חייד" היה לו להשיב: "ימי שני מגורי שלשים ומאת שנה" ודי בכך, מה ראה להוסיף ולומר

"מעט ורעים היו ימי שני חייד?! והשיב הרב: אלא, משראה פרעה שעם בואו של יעקב למצרים נתברכה הארץ, הנילוס

עלה והרעב פסק, היה חושש שמא אין עושר זה שמור לו לאורך ימים, ויעקב זקן, לפיכך שאל למספר שנות חייד. אך

יעקב ירד לסוף כוונתה של השאלה, ולפיכך השיב "ימי שני מגורי שלושים ומאת שנה, מעט ורעים היו ימי שני חייד" -

אומנם אני נראה זקן מכפי שאני באמת, בסך הכל אני בן מאה ושלושים שנה, ומעט הוא, "ולא השיגו את ימי שני חייד

אבותיי" שהאריכו ימים ממני והיו ימי חייהם מאה ושמונים שנה, ומה שמראה פני זקנים כל כך, זהו משום ש"רעים היו

ימי שני חייד" וקפצה עלי הזקנה בלא עת...

והוא הדבר, הוסיף רבי אריה לייב וסיים לגבי עצמי, אין אני זקן כפי שאני נראה בעיניכם,

הזקנה קפצה עלי מחמת החיים הקשים שידעתי, שסבלתי דחקות ורדיפות ומחלוקות אין קץ,

אבל מבטיח אני לכם שאם ירצה השם עוד אוסיף ואשב על כס הרבנות למעלה מעשרים שנה...

וכך היה שהיה שם עוד עשרים שנה.

לימוד אבות ובנים

לתרומות 052-7656075

